

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Utrecht, van 19 april 2011 in zaak nr. 11/11547 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 april 2011 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 april 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 april 2011, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft hij daarbij de Afdeling verzocht hem schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de eerste grief klaagt de vreemdeling, onder verwijzing naar de uitspraak van de rechtbank, nevenzittingsplaats Almelo van 23 februari 2011 in zaak nr. 11/4823 (LJN: BP6695), dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij niet valt onder het toepassingsbereik van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn).

2.1.1. De in deze grief opgeworpen rechtsvraag heeft de Afdeling eerder (bij uitspraak van 8 september 2011 in zaak nr. 201102556/1/V3, www.raadvanstate.nl) beantwoord. Bij deze uitspraak is de door de vreemdeling aangehaalde uitspraak van de rechtbank, nevenzittingsplaats Almelo vernietigd. Uit de overwegingen van die uitspraak, waarbij de Afdeling blijft en waaraan de grief niet afdoet, volgt dat de richtlijn niet op de vreemdeling van toepassing is.

De grief faalt.

2.2. In de tweede grief klaagt de vreemdeling, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, dat de rechtbank, gelet op het bepaalde in artikel 15 van de richtlijn en op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 30 november 2009, C-357/09 PPU, (www.curia.europa.eu), ten onrechte – impliciet – heeft geoordeeld dat hij krachtens artikel 59, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) uitsluitend op grond van de openbare orde als zodanig in bewaring kon worden gesteld.

2.2.1. Aan deze grief ligt de veronderstelling ten grondslag dat de richtlijn op de vreemdeling van toepassing is, hetgeen, zoals hiervoor onder 2.1.1. is

overwogen, niet het geval is. Deze grief zal dan ook los van de richtlijn worden beoordeeld.

2.2.2. De vreemdeling is krachtens artikel 59, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 in bewaring gesteld. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 16 mei 2006 in zaak nr. 200602899/1; JV 2006/279) schept het bepaalde in het tweede lid een rechtsvermoeden dat het belang van de openbare orde, bedoeld in het eerste lid, de inbewaringstelling vordert. Dat rechtsvermoeden vormt de grondslag voor het opleggen van de maatregel van bewaring krachtens artikel 59, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 en behoeft, in tegenstelling tot het opleggen van een maatregel van bewaring louter krachtens het eerste lid, niet aan de hand van de betrokken vreemdeling persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden te worden gemotiveerd. Dit laat overigens onverlet dat de vreemdeling zodanig zwaarwegende feiten en omstandigheden kan stellen dat op grond daarvan van inbewaringstelling moet worden afgezien. De vreemdeling heeft deze feiten en omstandigheden echter niet gesteld.

De grief faalt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. Het verzoek om schadevergoeding dient reeds hierom te worden afgewezen.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en
mr. R. van der Spoel en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van
mr. H. Vonk, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

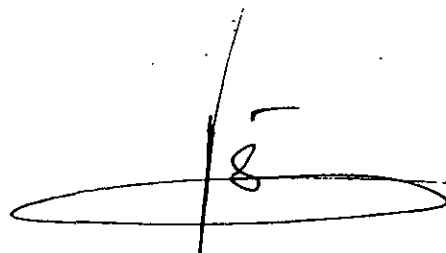
w.g. Van de Kolk
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 oktober 2011

345-699.

Verzonden: 26 oktober 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Utrecht

Sector bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

zaaknummer: AWB 11/11547

uitspraak van de enkelvoudige kamer in de zaak tussen

, geboren op , van gestelde Iraanse nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. L.J. Meijering, advocaat te Utrecht,

en

de Minister voor Immigratie en Asiel, verweerder,
gemachtigde: mr. F.M. Ticheler.

Procesverloop

Verweerder heeft op 4 april 2011 aan eiser de maatregel van bewaring op grond van artikel 59, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) opgelegd.

Eiser heeft hiertegen beroep ingesteld bij deze rechtbank. Op grond van artikel 94, eerste lid, van de Vw strekt dit beroep tevens tot toekenning van schadevergoeding.

Het geding is behandeld ter zitting van 12 april 2011. Eiser heeft in persoon en bij gemachtigde en verweerder heeft bij gemachtigde het woord gevoerd.

Overwegingen

1. Indien de rechtbank van oordeel is dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring in strijd is met de Vw, dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is, verklaart zij op grond van artikel 94, vierde lid, van de Vw het beroep gegrond en beveelt zij de opheffing van de maatregel of een wijziging van de wijze van tenuitvoerlegging daarvan.

2. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat de maatregel van bewaring onrechtmatig is. Volgens eiser is gehandeld in strijd met het bepaalde in artikel 15, eerste lid, van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Daardoor ontbreekt volgens eiser een wettelijke grondslag voor zijn inbewaringstelling. Subsidiair heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat volstaan had moeten worden met het opleggen van een lichter middel.

3. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de Terugkeerrichtlijn in dit geval niet van toepassing is. Ter zitting heeft verweerder erop gewezen dat eiser op 15 april 2011 zal worden overgedragen aan de Duitse autoriteiten.

zaaknummer: AWB 11/11547

blad 2

4. De rechtbank overweegt als volgt. Eiser heeft voor zijn komst naar Nederland in Duitsland asiel aangevraagd. De asielaanvraag die eiser in Nederland heeft ingediend is afgewezen op grond van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (de Dublinverordening). Het door eiser ingestelde beroep tegen dit afwijzende besluit is door eiser ingetrokken. Bij de Duitse autoriteiten is een Dublinclaim gelegd op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de Dublinverordening. Gelet hierop is Duitsland verantwoordelijk voor de eventuele terugkeer van eiser als omschreven in artikel 3, derde lid, van de Terugkeerrichtlijn. Eiser zal immers niet vanuit Nederland terugkeren naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen of een ander derde land waarnaar eiser besluit vrijwillig terug te keren en waar hij wordt toegelaten. Gelet op voormelde, mede gezien in het licht van hetgeen is overwogen in de preambule onder punt 9, in samenhang met artikel 1 van de Terugkeerrichtlijn, is de rechtbank van oordeel dat eiser niet valt onder het toepassingsbereik van de Terugkeerrichtlijn (zie ook uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht, van 31 januari 2011, LJN: BP3997, en de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 24 februari 2011, LJN: BP6478). De beroepsgronden van eiser die betrekking hebben op de Terugkeerrichtlijn behoeven verder geen bespreking meer.
5. De stelling van eiser dat uit het arrest van het (voormalige) Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 8 oktober 1987 (Jur. 1987, blz. 3969) volgt dat een niet tijdig geïmplementeerde richtlijn niet ten behoeve van de overheid en in het nadeel van de particulier kan worden toegepast, maakt het oordeel van de rechtbank niet anders. De bevoegdheid de maatregel van bewaring op te leggen wordt, zoals hiervoor is uiteen gezet, in dit geval niet ontleend aan de Terugkeerrichtlijn. De beroepsgrond van eiser slaagt niet.
6. Gelet op het vorenstaande zal de rechtbank de rechtmatigheid van de maatregel van bewaring met als doel overdracht van Nederland aan Duitsland toetsen aan de nationale wetgeving.
7. Paragraaf A6/5.3.3.6 van de Vc vermeldt het volgende: "Het is mogelijk om een Dublinclaimant op grond van artikel 59, eerste lid, Vw of artikel 59, eerste én tweede lid, Vw in bewaring te stellen. Voor de toepassing van deze bewaringsgrond is het noodzakelijk dat er een belangenafweging plaatsvindt (zie A6/5.3.3.5). Bij overname- en terugnameverzoeken is de belangenafweging in beginsel al gegeven, nu de betrokken vreemdeling reeds eerder is vertrokken uit de lidstaat zonder af te wachten welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek (overname), dan wel uit de lidstaat is vertrokken die zich reeds verantwoordelijk had verklaard voor de behandeling van zijn asielverzoek (terugname). Het gegeven dat er gevaar bestaat dat de vreemdeling zich zal onttrekken aan het toezicht voordat de overdracht geëffectueerd kan worden, is dus in beginsel altijd aanwezig bij Dublinclaimanten."
8. Gelet op hetgeen onder punt 7 is weergegeven, wordt de stelling van eiser dat een wettelijke grondslag voor zijn bewaring ontbreekt, niet gevolgd.
9. De rechtbank is van oordeel dat de noodzakelijke bescheiden als bedoeld in artikel 59, tweede lid, van de Vw voor de overdracht naar Duitsland voorhanden zijn, dan wel binnen

zaaknummer: AWB 11/11547

blad 3

korte termijn voorhanden zullen zijn, nu uit de onderliggende stukken blijkt dat eiser in het kader van de Dublinprocedure verwijderbaar is en verweerder – zoals ook onder punt 3 is weergegeven – ter zitting heeft verklaard dat eiser op 15 april 2011 aan de Duitse autoriteiten zal worden overgedragen.

10. De rechtbank is voorts van oordeel, onder verwijzing naar de uitspraak van de ABRvS van 22 februari 2008 (LJN: BC8463), dat uit paragraaf A6/5.3.3.6 van de Vc voortvloeit dat de omstandigheid dat een vreemdeling via een lidstaat naar Nederland is gereisd en dat daarom is onderzocht of zij aan die lidstaat als Dublinclaimant kan worden overgedragen, bijzonder zwaar weegt, in die zin dat de belangenafweging in beginsel ten nadele van die vreemdeling uitvalt. In hetgeen eiser heeft aangevoerd, namelijk dat eiser bij zijn Russische partner en zijn kind in wenst te verblijven, ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat verweerder bij afweging van de bij de bewaring betrokken belangen zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen aanleiding bestond om van het opleggen van de maatregelen van bewaring af te zien. De beroepsgrond van eiser (subsidiair) dat volstaan had moeten worden met het opleggen van een lichter middel slaegt derhalve niet.

11. Niet bestreden is dat de procedure leidend tot de inbewaringsstelling en de wijze van tenuitvoerlegging van de bewaring in overeenstemming zijn met de wettelijke vereisten.

12. Gelet op het voorgaande en artikel 94, vierde lid, van de Vw is de rechtbank van oordeel dat de maatregel van bewaring niet in strijd is met de Vw. Ook bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat, bij afweging van de betrokken belangen, de maatregel in redelijkheid niet gerechtvaardigd is.

13. Het beroep is ongegrond. Daarom wordt het verzoek om schadevergoeding afgewezen.

14. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

zaaknummer: AWB 11/11547

blad 4

Beslissing

De rechtbank

verklaart het beroep ongegrond;

wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. J. Schukking, als rechter, en in het openbaar uitgesproken op 19 april 2011.

De griffier:

- is verhinderd deze uitspraak
mede te ondertekenen -

mr. M.S. Haaxman

De rechter:

mr. J. Schukking

afschrift verzonden op:

19 APR 2011

Rechtsmiddel

Ingevolge artikel 95 van de Vw staat tegen deze uitspraak binnen een week na de dag van bekendmaking hiervan voor belanghebbenden hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen deze uitspraak te bevatten.

Advocaten:

Mr. L. Louwerse
 Mr. H.J. Veen
 Mevr. Mr. P.C. Smit
 Mr. J.P.M. Denissen
 Mr. F.A. Weijzen
 Mevr. Mr. L.J. Meijering
 Mr. M.M. Dezfouli
 Mevr. Mr. A.T.G. van Wandelen
 Mevr. Mr. F. Hensbroek

Eveneens per fax verzonden: 070 - 365 13 80

Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State

t.a.v. de vreemdelingenkamer

Postbus 16113

2500 BC Den Haag

RAAD VAN STATE	
ADVOCATEN	
26 APR 2011	
NUMMER	201104002
AAN	13
BEROEPNUMMER	ED: PAR:

Utrecht, 26 april 2011

Onze ref. : 21011011 LL/GME
 Uw ref. : eerste aanleg 11/11547
 Inzake : / Asiel

Hoogedelgestreng college,

Namens de heer , geboren op , van Iraakse nationaliteit, hierna te noemen appelland, te dezer zake domicilie kiezende te Utrecht aan de Biltstraat 110-112 (Postbus 13273, 3507 LG) ten kantore van advocaat mw. mr. L.J. Meijering (Louwerse & Veen advocaten), wordt verklaard onderhavig hoger beroep namens appelland in te dienen tegen uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht d.d. 19 april 2011, gewezen onder nummer AWB 11/11547. Ondergetekende is door appelland daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd in de zin van artikel 70 Vw 2000.

Een kopie van de beslissing is als bijlage opgenomen (bijlage 1).

Appelland stelt dat de onderhavige beslissing van de rechtbank niet deugdelijk is gemotiveerd en onzorgvuldig tot stand is gekomen. De beslissing is in strijd met de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn / Tri).

Appelland is van oordeel dat namens hem het onderhavige hoger beroep kan worden ingediend nu de door hem aangevoerde grieven vragen opwerpen die in het algemeen belang zijn dan wel in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling en de rechtsbescherming en in algemene zin beantwoording behoeven, althans en in ieder geval dat de uitspraak niet berust op gronden welke de uitspraak kunnen dragen.

Het hoger beroepschrift berust op de navolgende grieven.

/ Minister voor Immigratie en Asiel

1

Grief 1 Toepassingsbereik Terugkeerrichtlijn

De grief richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat eiser niet valt onder het toepassingsbereik van de Terugkeerrichtlijn. De rechtbank heeft hiertoe (samengevat) overwogen dat - in het licht van het feit dat eiser eerder in Duitsland en Nederland asiel heeft aangevraagd - eiser niet valt onder het toepassingsbereik van de Terugkeerrichtlijn gelet op punt 9 van de preambule van de Tri in samenhang met artikel 1 Tri (rechtsoverweging 4).

Appellant stelt dat hij, nu hij illegaal in Nederland verblijft, hetgeen niet door de Minister voor Immigratie en Asiel is betwist, onder het toepassingsbereik van de Terugkeerrichtlijn valt aangezien artikel 1 Tri bepaalt dat in de richtlijn normen en procedures zijn vastgesteld die door lidstaten moeten worden toegepast bij de terugkeer van illegaal op hun grondgebied verblijvende onderdanen van derde landen (...).

Anders dan de rechtbank heeft overwogen, stelt appellant dat artikel 1 Tri in samenhang met punt 9 van de preambule van de Tri niet met zich brengt dat appellant niet onder de Tri zou vallen.

Immers uit punt 9 van de preambule vloeit slechts voort dat een asielzoeker totdat het afwijzende besluit waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd in werking is getreden niet mag worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft.

Nu niet in geschil is dat de beschikking waarbij negatief is beslist op de asielaanvraag van appellant (**bijlage 2**) in werking is getreden, is thans geen sprake meer van de situatie dat appellant niet mag of kan worden beschouwd als iemand die illegaal verblijft op het grondgebied van die lidstaat.

Uit de afwijzende beslissing volgt juist dat appellant door de minister wordt beschouwd als iemand die illegaal in Nederland verblijft (zie punt 5 van de beslissing): *"Dit besluit heeft de rechtsgevolgen opgesomd in artikel 45 van de Vreemdelingewet 2000. Dit houdt onder meer in dat betrokkene vanaf het moment van bekendmaking van deze beschikking niet langer rechtmatig in Nederland verblijft. Op betrokkene rust de verplichting om Nederland binnen vier weken te verlaten. Bij gebreke hiervan kan betrokkene worden uitgezet. Tevens zullen de verstrekkingen op de voorgeschreven wijze worden beëindigd."*

Gelet op het voorgaande stelt appellant dat - anders dan de rechtbank heeft geoordeeld - punt 9 van de preambule in samenhang met artikel 1 Tri niet met zich brengt dat appellant niet zou vallen onder het toepassingsbereik van de Terugkeerrichtlijn.

Ter zitting is namens de Minister voor Immigratie en Asiel aangevoerd dat de minister zou hebben besloten dat de Terugkeerrichtlijn niet van toepassing zou zijn op Dublinclaimanten en dat derhalve eiser niet valt onder de werkingssfeer van de Terugkeerrichtlijn.

In reactie hierop is ter zitting van de rechtbank namens eiser aangevoerd dat hij wel degelijk onder de werking van de Terugkeerrichtlijn valt. Voorts is aangevoerd dat de minister – gelet op het arrest [] niet kan besluiten dat (op grond van artikel 2 Tri) bepaalde categorieën niet onder de Terugkeerrichtlijn zouden vallen, zolang de minister zelf de richtlijn nog niet heeft omgezet in nationaal recht. Op een dergelijke wijze beroept de minister zich immers ten nadele van een burger op een richtlijn terwijl deze richtlijn nog niet is omgezet in nationaal recht ([]).

Appellant bestrijdt in hoger beroep nogmaals uitdrukkelijk de stelling van de minister dat appellant als Dublinclaimant niet onder de Terugkeerrichtlijn zou vallen en verwijst hiervoor naar de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo d.d. 23 februari 2011 (bijlage 3), welke uitspraak als hier ingelast en herhaald dient te worden beschouwd.

Voorts verwijst appellant in dit kader naar het bepaalde in artikel 2 Tri: "Deze richtlijn is van toepassing op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen.", waarbij appellant thans opmerkt dat appellant als Dublinclaimant niet onder de uitzonderingscategorieën als genoemd in artikel 2 Tri kan vallen en een eventueel besluit van de minister daartoe derhalve in strijd dient te worden geacht met de Terugkeerrichtlijn.

Gelet op het voorgaande stelt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat eiser niet valt onder het toepassingsbereik van de Terugkeerrichtlijn. Appellant stelt dat hij zowel onder het toepassingsbereik als onder de werkingssfeer van de Terugkeerrichtlijn valt.

Grief 2

Openbare orde als grond voor de inbewaringstelling

De grief richt zich tegen het kennelijke (impliciete) oordeel van de rechtbank dat het de minister in het onderhavige geval was toegestaan om uitsluitend op grond van de openbare orde als zodanig eiser in vreemdelingenbewaring te stellen.

Eiser heeft ter zitting van de rechtbank gesteld dat de bewaringsmaatregel in strijd dient te worden geacht met het bepaalde in artikel 15 Tri nu de minister geen gronden heeft aangevoerd op grond waarvan waarvan eiser in vreemdelingenbewaring mocht worden genomen. Gelet op het arrest Kadzoev mogen aspecten van de openbare orde immers niet aan de maatregel ten grondslag worden gelegd ter bescherming van de openbare orde dan wel de openbare veiligheid (vergelijk artikel 59, eerste lid Vw) als zodanig.

Ter zitting is namens de Minister voor Immigratie en Asiel aangevoerd dat er geen (uitgebreide) gronden behoefde te worden aangevoerd omdat de minister zou hebben besloten dat de Tri niet van toepassing zou zijn op Dublinclaimanten. In casu zou sprake zijn van een 'ouderwetse inbewaringstelling' uitsluitend gebaseerd op artikel 59 eerste en tweede lid, van de Vw 2000.

De rechtbank heeft, nadat zij heeft geoordeeld dat eiser buiten het toepassingsbereik van de Terugkeerrichtlijn zou vallen en naar aanleiding van de stelling van eiser dat het de minister niet is toegestaan om zich ten nadele van eiser op de richtlijn te beroepen (), overwogen dat de bevoegdheid om de bewaringsmaatregel op te leggen niet wordt ontleend aan de Terugkeerrichtlijn.

Appellant stelt dat, nu hij onder toepassingsbereik en werkingssfeer van de Tri valt, de bewaringsmaatregel in overeenstemming dient te zijn met het bepaalde in de Tri.

In casu is de opgelegde maatregel in strijd met artikel 15 Tri nu de openbare orde als zodanig niet kan dienen als grond van de inbewaringstelling. Verwezen in dit kader wordt naar het arrest van uw Afdeling d.d. 21 maart 2011 (2011.00.555/1/V3), JV 2011/192, LJN BP9284 (bijlage 4), welk arrest als hier ingelast en herhaald kan worden beschouwd. Het oordeel van de rechtbank dat de bevoegdheid om de maatregel op te leggen niet wordt ontleend aan de Tri maakt dit - wat hier ook van zij - niet anders.

Conclusie

Nu appellant onder het toepassingsbereik en de werkingssfeer van de Terugkeerrichtlijn valt en de inbewaringstelling in strijd dient te worden geacht met artikel 15 Tri, stelt appellant dat sprake is van een onrechtmatige inbewaringstelling.

Gelet op al het voorgaande wordt uw Afdeling verzocht het hoger beroepschrift gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht d.d. 19 april 2011, gewezen onder nummer AWB 11/11547 te vernietigen. Verzocht wordt om de bewaring onmiddellijk op te heffen, alsmede wordt verzocht om toekenning van schadevergoeding voor de tijd die appellant ten onrechte in bewaring heeft moeten doorbrengen. Ten slotte wordt verzocht om de Minister voor Asiel en Integratie te veroordelen in de door appellant gemaakte proceskosten.

L.J. Meijering

Gelieve de voor dit beroepschrift verschuldigde griffierrechten ten laste van onze rekening courant te brengen.

* Correspondentie uitsluitend naar Postbus 13273, 3507 LG Utrecht *
* Biltstraat 110-112 * 3572 BJ Utrecht * Telefoon: 030-2733122 * Telefax: 030-2735311 *
* St. Dordengelden 41.36.72.794 *